

PÉTER ELSŐ LEVELE

1-2. Fejezet

Jézusnak számos tanítványa volt, és közülük tizenkettőt választott ki, hogy apostolai legyenek, Simon Péter pedig ezeknek egyike volt. Péter halászmunkás volt, Jézus pedig elhívta őt, hogy az emberek halászává tegye.

A korai egyház hagyományai szerint Péter rendkívül impulzív természetű, magas ember volt, aki vezető szerepet töltött be a korai egyházban.

Péter Jézus Krisztus apostola, Pontusz, Galácia, Kappaduk, Ázsia és Bitínia szórványában élő jövevényeknek.

A korai egyház fennállásának korai szakaszában üldözni kezdték a jeruzsálemi gyülekezetet, és ennek eredményeként a keresztények szétszóródtak a világban. Péter tehát azokhoz a keresztényekhez intézi ezt a levelet, akik az Apostolok cselekedeteiben feljegyzett keresztény üldöztetések hatására szétszóródtak a világban. Ez a levél elsősorban zsidó hívőknek íródott, akik arra kényszerültek, hogy elhagyják Jeruzsálemet, amikor a jeruzsálemi gyülekezetet üldözni kezdték.

Az 1Péter 2:10-ből kiderül azonban, hogy Péter nem kizárólag zsidó hívőknek ír itt, hanem pogányokból lett keresztényeknek is.

Péter a következőket írja azokról, akiknek ezt a levelét címzi:

Akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint.

Valóban létezik egy olyan doktrína, amely a kiválasztásról szól, vagyis arról, hogy Isten kiválasztja azokat, akik megöröklik majd az üdvösséget. A kiválasztás azonban az Isten eleve elrendelése szerint történik, vagyis Isten előzetes tudása szerint. E két dolog mindig együtt fordul elő az igében. Ha valaki hisz abban, hogy Isten mindent tud, akkor nem lesz problémája a kiválasztás doktrinájával, szemben azzal, aki nem egy mindent tudó Istenben hisz, hanem olyan Istenben, akinek tudása erősen behatárolt.

Az Efézus 1:4-ben ezt olvashatjuk: *Mert őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt.*

Az 1Péter 1.2-ben pedig azt olvashatjuk, akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint. Az 1János 3.20 elárulja nekünk, hogy Isten mindent tud. Ha azonban Isten mindent tud, már nincs mit megtudnia pontosan azért, mert mindent tud.

Számunkra ezt azért olyan nehéz megérteni, mert a mi életünk időhöz kötött, és nap-nap után egyre csak lépegetünk előre, az idő vízszintes tengelyén.

Isten azonban egy teljesen más szemszögből látja a dolgokat, Ő a lineáris idődimenzió felett helyezkedik el, és nincs rákényszerülve arra, hogy az emberekhez hasonlóan múltban, jelenben, és jövőben gondolkodjon, mert ő egyszerre látja a dolgok kezdetét és a végét is.

Mivel tehát Isten mindent tud, azt is tudja már előre, hogy kik üdvözülnek majd, és pontosan erről szól az eleve elrendeltetés, amit Isten előzetes tudásának is nevezhetünk. Mivel Isten előre tudta, hogy kik válaszolnak majd az ő szeretetére és kegyelmére, kiválasztotta azokat, hogy Isten gyermekeivé lehessenek.

Akik ki vannak választva, az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által, az engedelmségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre.

Itt azt látjuk, hogy az üdvösség munkájából a teljes Szentháromság kiveszi a részét. Kiválasztva az Atya Isten eleve elrendelése szerint, megszentelve a Lélek munkája által, és meghintve, vagyis megtisztítva Jézus vérével.

A kegyelem, amely a görögben a khárisz, tipikus görög köszöntés volt, a békesség, amely héberül shalom, tipikus zsidó köszöntés volt.

Áldott a mi Jézus Krisztus Istene és atyja. Aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusban a halottak közül való feltámadása által, élő reménységre.

A reménység minden ember számára nagyon fontos, mert a remény viszi előre az embert. Sokszor már közel állunk ahhoz, hogy feladjuk az egészet, de valahogy mégiscsak reménykedünk abban, hogy megváltoznak a dolgok. És mivel a szívünkben ott van a reménység, mégsem adjuk fel, mégis csak továbbmegyünk.

Amikor Jézus tanítványai látták, hogy Jézus csodákat tesz, és amikor hallották, hogy Jézus miről tanít, reménységüket Jézusba a Messiásba vetették, és hitték, hogy Jézus a Megváltó.

A Máté 16-ban Jézus éppen Cézárea Filippi területén járt, és megkérdezte tanítványaitól, hogy ti kinek mondotok engem?

Ekkor Simon Péter megszólalt és így felelt:

Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.

Jézus így válaszolt neki. Boldog vagy Simon Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyi Atyám.

A tanítványok tehát meg voltak győződve arról, hogy Jézus a Messiás.

A keresztt azonban sok mindent megváltoztatott, ugyanis a tanítványok nem értették meg, hogy a Messiásnak szenvednie kell majd, sőt mi több, meg is kell majd halnia. Az erről szóló ószövetségi próféciaikat figyelmen kívül hagyták, és csak azokra fektették a hangsúlyt, amelyek a Messiás eljövendő királyságát vetítették előre. A tanítványok csak erre koncentráltak, és közben azon tanakodtak, hogy ki milyen pozíciót tölt majd be az eljövendő királyságban. Sőt mi több, nem csak tanakodtak,

hanem egymás közt vitatkoztak is azon, hogy ki lesz majd a nagyobb Isten országában.

Jakab és János édesanyja oda is ment Jézushoz, és megkérte Őt, hogy két fia üljön majd Jézus jobbján és balján az Ő országában. A tanítványok tehát arra számítottak, hogy Jézus bármelyik pillanatban megalapítja az Ő országát, ezért amikor Jézus a hamarosan bekövetkező haláláról beszélt nekik, ez felzaklatta őket.

A Máté 16-ban, nem sokkal azután, hogy Péter megvallja Jézusnak, hogy Ő a Krisztus, az élő Isten fia, Jézus nyíltan szól a haláláról tanítványainak. És mit látunk a 22-es versben? *Péter ekkor magához vonta Jézust és feddeni kezdte. Isten mentsen uram, ez nem történhet meg veled.*

A tanítványok nem értették, hogy Jézus kereszthalála központi szerepet játszott a megváltásban. Erre csak Jézus feltámadása után döbrentek rá. Úgyhogy amikor Jézus kilehelte a lelkét a kereszten, lényegében vele haltak tanítványai is. Jézus halála után teljesen összetörték, elveszítették a reményt.

Nézzük csak meg mit mondanak a tanítványok az emmauszi úton a Lukács 24-ben. Jézus feltámadása után a két tanítvány mellé szegődött, akik szomorúan beszélgettek. A két tanítvány nem ismerte fel Jézust, Jézus pedig megkérdezte tőlük, hogy miért lógatjátok az orrotokat, miért ez a nagy szomorúság? Erre ők a 18-as versben így válaszoltak.

Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban? Erre Jézus megkérdezte, mi történt? Ők így válaszoltak neki. Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten, és az egész nép előtt. Hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre és hogyan feszítették meg. Mi pedig abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izraelt.

Mit mondanak tehát? Azt, hogy ők Jézusban reménykedtek. Ők hitték, hogy Jézus a Messiás, a Megváltó, de megölték őt, úgyhogy mindennek vége, nincs többé remény.

A 25-ös versben Jézus így szól hozzájuk. *Ó ti balgák milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek amit megmondtak a próféták.* És ekkor Jézus egymás után fedte fel előttük az ószövetségi próféciákat, amelyek előre megjövendölték, hogy a Messiásnak szenvednie kell majd és meg is kell halnia.

Amikor a faluhoz értek, Jézus úgy tett, mintha tovább akarna menni, de azok unszolták és kérték, maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már. Úgyhogy Jézus velük maradt. ...

Amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.

Akkor így szóltak egymásnak. Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az írásokat.

Vagyis azt mondják, igen, tudnunk kellett volna, hogy ő az.

Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe.

Szerintem siettek amennyire csak tudtak, hogy azt a mintegy 14 km-es utat minél hamarabb megtegyék, és elmondhassák a tanítványoknak, hogy látták a feltámadt Krisztust.

Mit is mondtak a tanítványok az emmauszi úton? Hogy őbenne reménykedtünk, múlt időben. Mielőtt újra felismerték volna Jézust, úgy érezték, a reménységük meghalt.

Az 1Péter 1.3-ban pedig ezt írja Péter.

Áldott a mi urunk Jézus Krisztus Istene és atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket, Jézus Krisztusnak a halottak közül feltámadása által, élő reménységre,

Nem halott a reménység, mert Jézus Krisztusban élő reménység van, azért, mert Jézus feltámadt a halálból. Ezért lehet élő reménységünk.

Ha Jézus nem támadt volna föl a halálból, ma nem lehetne keresztény egyház, hiszen az egész alapja éppen Jézus Krisztus feltámadása.

Mivel azonban Jézus Krisztus feltámadt a halálból, nemcsak egyszerűen reménységünk lehet, hanem egy élő reménységünk. És tudhatjuk, hogy örökös társak vagyunk Jézus Krisztussal együtt, hogy valóban miénk az az örökség, amelyet Isten nekünk szánt.

Pál az efezusiakhoz írt levelében imádkozik az efezusiakért az 1.18-ban, és azt kéri, hogy hadd lássák meg az efezusiak milyen reménységre hívta el őket Isten. Milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.

Te vajon tisztában vagy azzal, hogy milyen reménységre hívott el Isten, hogy mik az Ő örökké való tervei reád nézve? Tudod-e, hogy micsoda dicsőséges jövő vár ránk, amikor majd ott élhetünk az Ő országában, az Ő jelenlétében mindörökké?

Pál tehát azért imádkozott, hogy meglássák, hogy milyen élő reménységre hívta el őket Isten és hívott el bennünket is és milyen gazdag a mi örökségünk, amely a mennyben vár ránk, ami az 1 Péter 1.4 szerint *szeplőtelen, hervadhatatlan, soha el nem múló örökség*.

Érdekes, hogy a Bibliában mindig egyensúlyban áll az Isten mindenhatósága és az ember felelőssége. Az ige mind a kettő mellett állást foglal, egyrészt tehát igaz az, hogy Isten mindenható, másrészt viszont az is igaz, hogy mi emberek egy bizonyos felelősséget hordozunk.

Ez annyi jelent, hogy nekünk reagálnunk kell Istenre, ez a mi felelősségünk, ez a mi részünk. Sajnos ezt a két dolgot, a mi behatárolt gondolkodásunkkal nem mindig tudjuk összeegyeztetni, mégis mindkét dolog igaz és valós.

Az 1 Péter 2:3-ban Péter arra fekteti a hangsúlyt, hogy Isten mindenekfelett való. *Ki lettetek választva, az Atya Isten eleve elrendelése szerint, a lélek megszentelő munkája által, az engedelmisségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre.*

Áldott a mi urunk Jézus Istene és atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusban a halottak közül való feltámadása által élő reménységre és aki egy soha

el nem múló, szeplőtelen elhervadhatatlan örökséget tart fenn számunkra a mennyben.

Titeket pedig Isten hatalma őriz.

Eddig a pontig csak Isten munkájáról van szó. Isten az, aki mindezt elvégzi, aki mindezt megteszi. Ha azonban tovább olvasunk, a mi részünkre is fény derül.

Titeket pedig Isten hatalma őriz, hit által az üdvösségre.

Mi tehát ebben az egészben a mi feladatunk? Hinni. Isten végzett el mindent, és egyetlen fontos feladatot sem hagyott ránk, hiszen mi nagyon gyengék vagyunk, és úgyszólván csak tönkretennénk mindent. Ezért Isten mindent elvégzett és nekünk csak egyetlen dolgunk maradt, az hogy higgyünk.

Egyszer Jézustól megkérdezték, hogy mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk. Jézus ezt felelte nekik: *Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.* Isten tehát elvégezte a munkát, a mi részünk pedig az, hogy higgyünk Őbenne és abban amit Ő elvégzett.

Ezen örvendeztek.

Igen én örvendezek, örülök annak a munkának, amelyet Isten értem elvégzett, örülök annak az örökségnek, amely már az enyém Jézus Krisztus által. Örülök annak, hogy örök életem van, örülök annak a reménységnek, amely egy élő reménység, mert Jézus feltámadt a halálból.

Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, vagyis különféle megpróbáltatások között.

A zsidók korábban már fellázdak a római hatalom ellen, és hat évvel Péter ezen levelének megírása után pedig egy újabb lázadás tört ki, amely végül Jeruzsálem pusztulását eredményezte Titusz keze által. Ezt követően még egyszer fellázdak majd, Hadriánusz uralkodása alatt, erről azonban már keveset tudunk, hiszen akkor már nem élt Jozefusz, aki mindezt feljegyezhetné volna.

A zsidókat tehát azokban az időkben azért üldözték, mert zsidók voltak. Ha pedig valaki nem csak zsidó volt, hanem Jézus Krisztusban is hitt, akkor kétszeres üldöztetésnek volt kitéve, hiszen a hívőket is üldözték abban az időben.

Péter tehát az mondja a hatos versben, hogy ezen örvendeztek, vagyis azon, amit a jövő tartogat számotokra, hiszen tudjátok, hogy örök életetek van, hogy az örökség már a tiétek, noha most, komoly megpróbáltatásokat kell kiálljatok. Péter hozzáteszi, hogy mindez azért van, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőségre és tisztességre.

Isten a kemény megpróbáltatásokat arra használta fel, hogy megtisztítsa az ő népét. És bizony az Úr gyakran teszi ezt a mi életünkben is. Isten megengedi, hogy megpróbáltatásokon menjünk keresztül, hogy megpróbálja hitünket és megerősítse azt. A mi megpróbált hitünk ugyanis számára sokkal de sokkal értékesebb a veszendő aranynál.

hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor,- és a görög eredetiben az apokalipszis szó szerepelt itt,- méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.

Őt szerettétek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan dicsóult örömmel örvendeztek.

Jelenleg tulajdonképpen mi is abban a helyzetben vagyunk, mint azok, akiknek Péter ezt a levelet írta, hiszen nem láttuk Jézust, mégis szeretjük őt. Én is leírhatatlan boldogságot érzek, és örülök annak, hogy örök életem van. Örvendezek abban, hogy egy örökség vár rám a mennyben, örülök az üdvösségemnek, az élő reménységemnek, mégpedig annyira, hogy azt szavakba önteni nem lehet.

Mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.

Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak.

kutatva, hogy melyik, vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennünk levő lelke, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről.

Péter tehát itt azt mondja, hogy ezek a próféták nem értették teljesen mindazt, amit leírtak. Emlékezzünk csak arra, hogy Dániel próféta könyvében az Úr sok mindent megmutatott Dánielnek, és Dániel egyszer csak megkérdezi „Uram mi lesz végül mindebből?” Dániel el is elmondja itt nekünk, hogy hallottam ugyan, de nem értettem ezeket a dolgokat.

Erre Isten így válaszolt. „Menj el Dániel, mert ezek az igék le vannak zárva és el vannak pecsételve a végső időkhig.” Vagyis ne törődj ezzel Dániel, mert ezek a dolgok majd csak később válnak érthetővé.

A 22. zsolttárban ezt olvashatjuk.

Az utódok szolgálják őt, beszélnek az úrról a jövő nemzedéknek.

Jönnek és a születendő népnek hirdetik majd, hogy igaz amit ő tesz.

Itt is arról van tehát szó, hogy mindazt amit leírnak, a jövő nemzedéknek írják még ha nem is értik teljesen mindazt, amit lejegyeznek. A próféták tehát gyakran maguk sem értették pontosan, mindazt amit leírtak, bár szerették volna érteni.

Vajon mire gondolhatott Ézsaiás, amikor az Ézsaiás 9-ben az 5. versből kezdődően egy csodálatos próféciát jegyez le az eljövendő Messiásról:

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, az uralom az ő vállán lesz és így fogják nevezni, csodálatos tanácsos, erős Isten, örökké való atya, békesség fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és

országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól foga mindörökké. A seregek urának féltő szeretete viszi véghez ezt.

De ugyanaz az Ézsaiás próféta az Ézsaiás 53-ban a következőket is lejegyezte.
*Megvetett volt és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfija, betegség ismerője, eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele.
Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta, mi azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza.
... Mindnyájan tévelyegtünk mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az úr őt sújtotta mindnyájunk bűneiért.*

Képzelnék csak el, hogy Ézsaiás a Messiásról mint egy hatalmas uralkodóról ír, aki megalapítja az ő országát, később pedig megjövendöli a Messiás halálát. Ez a két prófécia bizony látszólag ellentétben áll egymással. Biztosan ő sem értette ezt teljesen, hiszen az egyik helyen azt látjuk, hogy uralkodni fog a messiás, a másik helyen pedig azt, hogy megkínózzák és megölik.

Mi tudjuk ugyan, hogy mindaz amit Ézsaiás lejegyzett, a Szentlélektől ihletett, de el tudom képzelni, hogy maga Ézsaiás értetlenül állt mindazok előtt, amit saját maga leírt.

Gondoljunk csak bele, hogy mit gondolhatott Dávid, amikor a 22. zsoltárt írta, ami így kezdődik.

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el. Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok. Istenem hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izrael dicséretei.

A zsoltár pedig a későbbiekben leírja Krisztus kereszthalálát, és azt ahogy majd a Megváltó kezét és lábát átlukasztják.

Tehát a próféták sem értették teljesen a Krisztus szenvedéseiről szóló, illetve a szenvedést követő dicsőséget megjövendölő próféciákat. A próféták próbálták mindezt megérteni, de nem értették teljesen, ezek a próféciák ugyanis nem nekik szóltak, hanem az eljövendő nemzedékeknek, és azért íródtak, hogy ha az események megtörténte után az emberek elolvassák azokat, akkor megértsék, hogy mi történt. Hogy megértsék, hogy Istennek milyen terve volt az üdvösségre, hogy megértsék, hogy Jézus Krisztus kereszthalála elengedhetetlen volt ahhoz, hogy mi üdvözülhessünk, hogy egy szent papságnak nevezetethessünk, hogy gyümölcsöt teremhessünk az ő dicsőségére.

Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek, a mennyből küldött szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.

Isten tehát a Jézus Krisztus általi megváltás tervét titokba tartotta, és még az angyalok is vágyakoznak ebbe beletekinteni.

Ezért tehát elméteket is felkészítve...

És itt álljunk is meg egy pillanatra. Nézzük csak meg, hogy mit ír a Károli fordítás.
Annak okáért felövezvén elmétek derekait.

Azért tartottam fontosnak ezt megemlíteni, mert derekuk felövezésének kulturális vonatkozásai vannak a zsidók számára. Abban az időben a férfiak hosszú, bokáig érő köntöst viseltek. Ha azonban kénytelenek voltak valami oknál fogva futásnak eredni, vagy valamiféle fizikai munkát végezni, akkor a hosszú köntös erre a célra nem igazán felelt meg, ezért a köntösük alját felhajtották, és egy övvel a derekuk köré erősítették. Vagyis így most már a köntösük csak a térdükig ért, és így most már tudtak futni, vagy dolgozni.

Amikor azt írja az ige, hogy övezd fel elméd derekait, akkor ez valóban azt jelenti, amit az új fordításban is találunk, hogy készítsétek fel elméteket, induljatok, gondolkodjatok el ezeken a dolgokon.

Ezért tehát elméteket felkészítve legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek.

Ne éljétek úgy, ahogy akkor éltétek, amikor Isten igazságával szemben még tudatlanok voltatok. Ne éljétek úgy, ahogy megtérésetek előtt éltétek.

Ne feledjük, hogy az embernek van teste, elméje és lelke, és az ember elméje fölött a testi vágyai igyekeznek uralkodni. Azonban aki újjá született, már olyan ember, akinél nem a test van az első helyen, hanem a lélek kerül az első helyre.

Aki újjászületett, annál a sorrend megváltozik és azt mondjuk, hogy lélekből, elméből és testből áll, és így benne már nem kell a testi vágyai uralkodjanak. A test a harmadik helyre szorult és a lélek került előtérbe. Számára az élet már többről szól mint az evésről és az ivásról, az újjászületett ember már a lélek dolgaival van elfoglalva. Gondolkodását többé már nem a testi dolgai kötik le, amelyek a halálba vezetnek.

Péter tehát azt mondja a 14-es versben, hogy *mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek a tudatlanságotok idején voltak bennetek.* Vagyis ne a testi vágyaitok szerint éljétek, ne engedjétek, hogy azok határozzák meg a gondolataitokat, a cselekedeteiteket és egész életeteket.

Ha a világban napjainkban körülnézünk, akkor pontosan ezt látjuk azok életében, akik nem ismerik Krisztust. Nagyon sok ember csak azért él, hogy testi vágyait kielégítse.

Hanem mivel ő, a szent hívott el titeket, magatok is szentek legyetek, egész magatartásotokban.

Isten tehát egy másfajta életre hív el bennünket. Arra hív el, hogy szent és tiszta életet éljünk, hogy a lélek szerint éljünk és ne a test vágyai szerint.

Úgy, amint meg van írva. Szentek legyetek, mert én szent vagyok. - Ezt mondta Izrael Istene akkor, amikor nekik adta a törvényt. –

Ha pedig mint atyákat hívjátok őt segítségül, aki személy válogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint félelemmel töltsétek el jövevénységeitek idejét.

Félelemmel, vagyis félve és tisztelve Istent.

Tudván, hogy nem vesztendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáiktól örökölt hiábavaló életmódotokból.

Most tehát már nem hiábavaló az életünk. Nem a testi vágyaink határozzák meg az életünket és teszik azt üressé, hanem most már a lélek szerint élhetünk egy bővülködő életet. Jézus megváltott bennünket és kiszabadított bennünket a bűn rabszolgaságából, abból a börtönből, amelyben a test tartott bennünket.

Tehát *nem vesztendő dolgokon ezüstön vagy aranyon váltattatok meg.*

Az ezüst és az arany ugyanis vesztendő dolgok, nem maradnak meg örökre, az emberek lelke azonban örökkévaló. Az örökkévaló dolgokat azonban nem vásárolhatjuk meg mulandó dolgokkal. Mi nem vásárolhatjuk meg az üdvösségünket, nem is érdemelhetjük azt ki, mert nem érdemeljük meg az üdvösséget. Az üdvösség az Isten ajándéka, egy kegyelmi ajándék, egy olyan munka, amelyet száz százalékban Isten végzett el, a mi részünk pedig mindössze annyi, hogy azt elfogadjuk.

Tehát *nem vesztendő dolgokon ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáiktól örökölt hiábavaló életmódotokból.*

Mivel Péter elsősorban a hívő zsidónak ír, rámutat azokra a különféle hagyományokra, amelyek napjainkban is számos zsidó életét meghatározzák. A zsidó kultúrában nagyon sok tradíciót találunk, de ezt persze más kultúráról is elmondhatjuk. Minden kultúrában találunk számos olyan hagyományt, amelyek mára már nagyon mély gyökereket vertek az adott kultúrában, de amelyektől érdemes lenne megszabadulni.

Gondoljunk csak például a karácsonyra. A karácsony megünneplésének hagyománya annyira része már a kultúránknak, hogy ha azt mondanám, hogy többet ne ünnepeljük meg a karácsonyt, egyesek biztosan azonnal megköveznének. Annyira idegennek érezzük ezt a gondolatot.

Pedig eredetileg tehát a karácsony egy pogány ünnep volt, nem is karácsonynak hívták, hanem a téli napfordulót ünnepezték ilyenkor. Később azonban keresztény tartalommal töltötték meg és azt mondták, mi lenne, ha ekkor ünnepeelnék Krisztus születését és így indult útjára a karácsony ünnepe.

Pedig Jézus nem december 24-én született, mégis akkor ünnepeljük az Ő születésnapját. És ekkor mi is azt tesszük, amit a világ többi részén sokan mások: elmegyünk ajándékokat vásárolni és feldíszítjük a karácsonyfát. Azt tesszük tehát, amit a pogány világ is tesz. De ha már megtartjuk ezeket a hagyományokat, legalább figyeljünk arra, hogy valóban keresztény tartalommal töltsük meg azokat és ne csak hiábavaló pogány ünnepeket üljünk a világ módjára.

Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren a hibátlan és szeplőtelen báránynak, Krisztusnak a vérén.

A megváltás gondolata már az Ószövetségben is jelen volt. Az áldozati bárány szimbóluma visszanyúlik egészen az egyiptomi rabság idejéig, amikor egy bárányt kellett minden zsidó családnak feláldoznia és a bárány vérével megkenni az ajtófélfájukat, ahhoz, hogy az elsőszülöttjük életben maradjon. Tehát az áldozati bárány áldoztatott fel az elsőszülött helyett.

A 2. Mózes 12-ben Isten a következő utasításokat adja ezzel kapcsolatban:

Ennek a hónapnak a 10-én vegyen magának mindenki egy bárányt családonként és házanként egy bárányt.

...Legyen a bárány hibátlan, hím és egy éves.

Ennek a hónapnak a 14. napjáig tartsátok magatoknál és azután este vágja le Izrael egész gyülekezeti közössége.

Vegyenek a vérből és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik.

...Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén akár ember, akár állat ez.

De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért kihagylak benneteket és ti rajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.

Tehát itt jelenik meg először az áldozati bárány képe, amely már Jézus Krisztusra mutat, aki meghalt a bűneinkért, akinek a vére kiontatott azért, hogy nekünk üdvösségünk lehessen.

Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztott.

Isten tehát már a világ teremtése előtt eltervezte, hogy elküldi a Fiát és általa váltja meg a világot. Isten már akkor tudta, hogy az ember elbukik majd és vétkezik, de mégis meg akarta mutatni az embereknek az ő szeretetét, és ezért már a teremtés előtt eltervezte, hogy elküldi az Ő Fiát, aki magára veszi majd az emberek minden bűnét és elszenvedi az Atyától a bűnért járó büntetést, és meghal értünk és helyettünk a kereszten.

Ha bármikor kétségeink támadnának tehát, Isten irántunk való szeretetéről, elég ha a keresztre nézünk, ahol Isten megmutatta az ő szeretetét irántunk, ahol Jézus meghalt

a bűnösökért, ahol Jézus meghalt értünk akkor, amikor még mi az ő ellenségei voltunk.

Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén jelent meg tiértetek. Akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen. Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel, képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívvel szeressétek.

És bizony az evangélium üzenete a hívők számára valóban az, hogy szeressük egymást.

A János 13-ban ezt mondja Jézus.

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Pál az 1Korintus 13-ban pedig azt is leírja, hogy milyen szeretettel szeressük egymást.

A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet nem múlik el soha.

Ilyen szeretettel kellene viseltetnünk egymás iránt. Tiszta szívvel kitartóan ahogyan Péter az első fejezet 22. versében mondja. Tehát tiszta szívből, őszintén szeressétek egymást, ne egy hamis képmutató szeretettel, hisz ebből is sokat találunk ma a világban. És ha mi ezzel a szeretettel szeretjük egymást Krisztus testeként, ez talán mindennél erőteljesebb üzenetet küld a világ felé.

Mind akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtek újjá.

Én egyszer ugye már megszülettem fizikai értelemben egy romlandó magból, édesanyám és édesapám egységéből: kettejük érdekes keveréke vagyok. Mindkettőjüktől 23-23 kromoszómát kaptam. Azonban nyilvánvaló az, hogy amikor fizikai értelemben megszülettem, akkor egy romlandó magból születtem, hiszen az évek során, ahogy egyre öregszem, testem egyre inkább leépül.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy az igaz, hogy én fizikai értelemben romlandó magból születtem meg, de azóta újjá is születtem egy romolhatatlan magból. Így tehát kaptam egy új életet, amely nem múlik el soha, amely örökkön-örökké megmarad.

Mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.

Isten igéje volt az a mag a szívemben, amely kikélese után egy új, szellemi értelemben vett életet adott nekem.

A Zsidók 4.12-ben a következőket olvashatjuk.

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme, a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Jézus a Máté 13-ban a magvető példázatát mondta el a tanítványainak:

Íme kiment a magvető vetni és vetés közben néhány mag az útfélre esett, aztán jöttek a madarak és felkapkodták. Mások sziklás helyre estek, mások tövises helyre estek, a többi pedig jó földbe esett és termést hozott.

A tanítványok később megkérdezték tőle, hogy mit jelent a példázat és Jézus ekkor ezt mondta nekik: *A mező a világ, a mag pedig Isten igéje.*

Mi tehát egy romolhatatlan magból, vagyis Isten igéjéből születtünk újjá, és egy új életet kaptunk. Bár az én óemberem szépen, lassan elmúlik és leépül, a lélek engem minden nap megerősít és felfrissít, lelki értelemben tehát erősebb és egészségesebb vagyok, mint korábban bármikor. Egy napon pedig a lelkelem kiköltözik majd a testemből, ebből az ideiglenes, kiöregedett sátorból, hogy beköltözzön abba a házba, amelyet Isten a saját kezével készített el számomra. Ez az én soha el nem múló szeplőtelen, hervadhatatlan örökségem, amely a mennyben van fenntartva számomra.

Mert minden test olyan mint a fű, és minden dicsősége mint a mező virága. Magszárad a fű és a virága elhull.

De az úr beszéde megmarad örökké.

Láthatjuk tehát, hogy vannak bizonyos dolgok, amelyek csupán mulandóak, de bizonyos dolgok örökké megmaradnak. És közben ne feledjük, hogy bennünket Isten nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltott meg és ne feledjük azt sem, hogy újjászülettünk egy romolhatatlan magból, amely az Isten igéje. Az úr beszéde pedig megmarad örökké.

Jézus a Máté 24.35-ben a következőket mondja. *Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.* A világegyetem tehát szépen lassan elmúlik, a nap is szépen, lassan kihűl. Becslések szerint a nap legfeljebb még tizenöt - húsz milliárd évig bírja, de ha a nap kihűl is, Isten igéje örökre megmarad, és én is megmaradok, mert engem Isten igéje újjászült, és most már örök életem van.

Valami örökkévaló van tehát a birtokunkban, amely soha nem múlik el és ezáltal újjászülettünk és örök életünk van.

Levetve tehát minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint újszülött csecsemők, a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre.

Mivel megízleltétek, hogy jóságos az úr.

Sok gyülekezetben csak az emberek érzékeire próbálnak hatni és versengenek az emberek kegyeiért, azért, hogy ki, mennyire tudja elvarázsolni az embereket, és mennyire tudnak hatni az érzelmeikre. Ezzel csak az a probléma, hogy nem ettől növekedünk, nem ettől válunk érettebbé az Úrban.

Olyan ez mint a fagyi. Nagyon finom és csábító, de nem túl tápláló. A szervezetünk nem tud belőle erőt meríteni, és ha csak fagyin élnénk, gyorsan legyengülnénk. De ha Isten igéjéből táplálkoztál és tudod az ő igéjéből, hogy jó az Úr és kegyelmes, akkor a megpróbáltatások idején ebből a meggyőződésből erőt tudsz meríteni. Ezért írja Péter, hogy mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjuk, hogy növekedhessünk.

Én pontosan ezt látom az újonnan megtért keresztények életében. Nagy örömmel figyelem őket és látom, hogy Isten igéjének minden szavát milyen buzgón isszák magukba. És amikor elmegyek a könyves asztal mellett, akkor mindig olyan hatalmas örömmel tölt el, amikor látok embereket, hogy egy táskányi magnószalagot visznek magukkal, hogy azt meghallgassák és aztán egy egész táskányit hoznak vissza a következő héten, hogy egy újabb nagy adagot magukkal vihessenek.

Épp a közelmúltban látogatott meg engem egy házaspár Texasból. Kint élnek egy farmon a semmi kellős közepén, és csak azért jöttek ide hozzánk Kaliforniába, mert otthon mindig hallgatták az én tanításaimat, és egy másik lelkipásztor tanításait, és csak szerettek volna személyesen is meglátogatni bennünket és megköszönni ezt. Olyan nagy örömmel hallottam azt, hogy ők szinte habzsolták az egyik tanítást a másik után. Valóban szomjúhózzák Isten igéjét, és ez nagyszerű.

Szeretném kihangsúlyozni tehát azt, hogy Isten igéje az ami táplál bennünket, és ennek köszönhetően növekedhetünk. Nincs lelki értelemben vett növekedés Isten igéje nélkül. Különbféle érzelmi megtapasztalásaink Isten igéje nélkül is lehetnek, de Isten igéje nélkül nem növekedhetünk.

Járuljatok őhöz, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt kiválasztott és drága.

Péter egy kemény legény volt, aki nem sokat vacakolt, mert pl. a Gecsemáné kertben amikor Júdás érkezett a katonákkal, és a rómaiak egyértelműen túlerőben voltak, mégis kardot rántott és elkezdett vele hadonászni.

Péter egy bátor, impulzív ember volt, de csodálatos például, hogy itt, amikor Jézusról beszél, akkor olyan szavakat használ, mint a „drága”. Ez a szó egy ilyen kemény legény szájából egészen különleges.

Egészen csodálatos látni azt, hogy Isten hogyan formál bennünket oroszlánból szelíd galambbá. Itt tehát Péter Jézus Krisztusra úgy utal, mint egy élő kőre.

Az 5 Mózés 32-ben Mózes Istent kősziklának nevezi, a hamis isteneket pedig sziklának, és azt mondja, hogy sziklájuk, vagyis hamis istenük nem ér fel a mi Kősziklánkkal.

Dániel könyvében Nabukodonozor király álmában egy szobrot lát, amely birodalmakat jelöl Babilonnal kezdődően, majd Babilon után egyéb birodalmak következnek, mint a perzsa, a görög, a római, végül majd pedig egy tíz nemzetből álló birodalom, amely uralni fogja a világot. A király álmában hirtelen egy kő zuhant le anélkül, hogy valaki hozzányúlt volna, ledöntötte a szobrot, és darabokra zúzta az egészet.

A Dániel 2.35-ben azt olvashatjuk: *a kő pedig amely ledöntötte a szobrot, nagy hegygé lett és elfoglalta az egész földet.* Dániel később elmagyarázza a királynak, hogy mit jelent ez az álom, hiszen Isten elárulja Dánielnek a megfejtést: eszerint a kő nem más, mint az eljövendő Jézus Krisztus. Ő lesz majd az a kő, Aki véget vet a földi királyságoknak, és egy olyan királyságot támaszt, amely nem semmisül meg soha.

Amikor Izrael gyermekei a pusztában barangoltak és vízért kiáltottak, Mózes Isten parancsa szerint fogta botját, rácsapott a sziklára és vizet fakasztott abból. Az 1Korintus 10.4-ben Pál ír arról a kőszikláról, amely Izrael gyermekeivel ment a pusztában és azt mondja, hogy az a kőszikla Krisztus volt. Krisztus, akiből az élő víz ered, ugyanúgy az a víz, amely a kősziklából fakadt a sivatagban. Ez az életet jelentette Izrael gyermekei számára, mert nélküle szomjan haltak volna.

De mi is kint keringtünk a pusztában, a bűneink sivatagában és majdnem meghaltunk. Akkor lesújtottak Jézusra, a kősziklára, miattunk és értünk, és az élet vize kiáradt a kősziklából. Mi pedig ittunk abból a vízből és most már életünk van.

A 4. Mózés 20-ban, amikor Izrael gyermekeinek ismét vízre volt szüksége, az Úr azt mondta Mózesnek, hogy parancsolja meg a sziklának, hogy adjon vizet. Mózes azonban feldühödött a panaszkodó tömegre és azt mondta, *hallgassatok ide ti lázadók, fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából. Azzal fölemelte Mózes a kezét és kétszer ráütött botjával a sziklára és vizet fakasztott abból.*

Mózes tehát ráütött a sziklára, ahelyett, hogy szólt volna hozzá és ezzel egy nagy hibát követett el, amelynek a következményéért felelnie kellett. A sziklára elég lett volna egyszer rácsapni, másodszer már nem szükséges, mert Jézusnak sem kell újra és újra meghalnia a kereszten, hiszen ez egyszer elegendő volt. Most tehát, ha vízre szomjazunk, csak szólnunk kell a kősziklához, csak kiáltanunk kell Jézus Krisztushoz.

...járuljatok őhöz mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, - ne feledjük, hogy a zsidók elutasították Jézust mint a Messiást, - amely azonban Isten előtt kiválasztott és drága.

Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá. - ez az egyház, - szent papsággá.

A 9-es versben királyi papságnak nevez majd bennünket az ige, itt pedig

szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek, Jézus Krisztus által.

És mik is ezek a lelki áldozatok, amelyek felajánlására buzdít bennünket Péter? Az 55-ös zsoltárban a következőket írja Dávid a 18-as verstől.

Hiszen a véres áldozatot nem kedveled és ha égő áldozatot adnák nem vennéd szívesen.

Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg Istenem.

Dávid tehát egy lelki áldozatról beszél itt, amit felajánlhatunk Istennek, ez pedig a megtört szívünk.

A Zsidókhöz írt levél 13:15-ben pedig ezt olvashatjuk.

Vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcsét.

Vagyis amikor Istent dicsérjük, akkor is lelki áldozatot mutatunk be.

Isten gyermekeiként mi egy szent papságot alkotunk és a papok kiváltsága éppen az volt az Ószövetségben, hogy odajárulhattak Isten elé. Most pedig nekünk is, Isten gyermekeiként megadatott ez a kiváltság, és szabadon mehetünk elé, imádhatjuk, dicsérhetjük Őt és lelki áldozatokat mutathatunk be neki, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Tehát ha Jézus Krisztus nevében, ha Jézus Krisztuson keresztül ajánljuk fel ezeket, akkor ezek kedvesek Isten előtt.

Ezért áll ez az írásban. Íme leteszek Sionban egy kiválasztott drága sarokkővet, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.

Néktek, a hívőknek drága kincs, a hitetleneknek pedig az a kő, amelyet megvetettek, az építők, sarokkővé lett.

Péterre egész bizonyosan nagy hatást gyakorolt az a zsoltár, melyben ez az ígérés megtalálható. Ugyanis amikor Pétert Az apostolok cselekedeteinek 4. fejezetében a Nagytanács elé állították, és kérdőre vonták, mert meggyógyított a templom előtt egy sánta embert, Péter a következőket válaszolja az ő vallatóinak.

Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izrael egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból, ő általa áll ez előttetek egészségesen.

.... Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.

Péter itt a 118. zsoltárból idéz, amely valóban utal a Messiásra, és amelynek 22-es versében ezt olvassuk: *az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.*

Itt a 118-as zsoltárban tehát egy próféciaát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan, amely megjövendöli azt, hogy Jézust elutasítják majd a zsidó vallási vezetők. Mégis az Úr akarata volt az, hogy ő legyen a sarokkő amelyre építenek és valóban Ő az a sarokkő, akire az egyház épül.

Jézus is azt mondja, hogy erre a kősziklára építem egyházamat. Milyen kősziklára? Péter azon felismerésére, hogy Jézus a Messiás, az élő Isten fia. Erre a kősziklára épül tehát az egyház: Jézus Krisztus ez a szikla, a sarokkő, az élő Isten fia.

A legenda szerint, amikor Salamon templomát építették, a köveket, amelyeket a templomhoz felhasználtak, nem az építkezés helyén fejtették, és nem is ott faragták méretre. A legenda szerint olyan pontossággal faragták ki ezeket a köveket, hogy azok tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, vagyis a templom építésnél semmiféle kötőanyagot nem kellett alkalmazni, hogy a hézagokat betömjék, és a köveket összetartsák. Mivel pedig sem a kőfejtés, sem a kőfaragás nem az építkezés helyén történt, viszonylag csendesen épült Salamon temploma, hiszen nem volt sem kőfejtőtől, sem kőfaragótól hangos az építkezés helye.

A legenda szerint az egyik nap érkezett egy kő a kőfejtőből, amelyet már készre faragtak, a templomépítő munkások azonban nem találták meg ennek a kőnek a helyét, nem tudták beilleszteni és ezért félredobták. Amikor azonban a templom készen állt, rádöbbenek arra, hogy a sarokkő hiányzik. Ezért követeket küldtek a kőfejtőbe, mondván most már minden készen áll, küldhetitek a sarokkövet, már csak ez hiányzik. A kőfejtőből azonban visszaüzentek nekik, hogy azt már régen elküldték.

Miközben a munkások ott vitatkoztak a kőfejtővel, az egyik munkás véletlenül megtalálta azt a követ, amit korábban félredobtak, és akkor döbbenek rá, hogy ez az a kő, amelyet kerestek, ez a sarokkő.

Nagyon érdekes, hogy később Jézussal ugyanez történt. Az a kő, amelyet megvetettek az építők, sarokkővé lett.

Péter az Apcsel 4:12-ben még ezt is hozzáteszi. *Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek. Megütközés kövévé és botránkozás sziklájává lett.*

Itt tehát egy kettősséget látunk Jézusban: egyrészt Ő az a sarokkő, amelyre ráépül az egyház, másrészt azonban sokan megütköznek és megbotránkoznak rajta. A zsidók számára is a megütközés kövévé vált Jézus, mert egyszerűen nem értették meg, hogy a Messiásnak meg kell halnia. Így Jézus a szemükben a botránkozás sziklája.

Pál az 1Korintus 18-ban a következőket írja.

Mert a keresztségről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.

... Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság,

de maguknak, az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.

Folytatva Péter levelében

... sarokkővé lett, megütközés kövévé és botránkozás sziklájává; azok beleütköznek, mert nem engedelmeskednek az igének. Ők erre is rendeltettek.

Itt megint csak azt láttuk, hogy Isten itt előre tudta, hogy ők nem engedelmeskednek majd. Ezért mondja azt, hogy ők erre is rendeltettek.

Ti azonban választott nemzetség vagytok.

Jézus a János 15.16-ban azt mondja.

Nem ti választottatok ti engem, hanem én választottalak ki és rendeltetek titeket arra, hogy elmenjetez és gyümölcsöt teremjetez.

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.

Tehát Istennek ez a célja velünk, hogy hirdessük annak a nagy tetteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott el bennünket.

Amikor Pál Agrippa király előtt tett bizonysgot és arról beszélt, hogy mire hívta el őt Isten, az Apostolok cselekedeteinek 26.-ik fejezetében a következőket mondja az Úr szavait idézve:

Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól akikhez küldelek, azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Vissza Péter leveléhez:

Akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket...

Itt Péter már a hívő ember és a világ viszonyára utal.

János a következőket írja az 1. János 2:15-től.

Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az atya szeretete.

Mert mindaz ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, az étellel való kérkedés nem az atyától, hanem a világtól van.

Péter pedig a következőket írja az 1Péter 2:11-ben:

Szeretteim kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.

Hiszen ha nem tartózkodunk ezektől, tönkretesznek bennünket.

Tisztességesen éljetez a pogányok között, hogyha valamivel rágalmoznak titeket mint gonosztevőket, a ti jócselekedeteiteket látva dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.

Vagyis Péter azt mondja, legyen a ti életek bizonyosság a világ előtt még akkor is, ha ki nem állhatnak benneteket, ha gúnyolnak benneteket, éljetez úgy, hogy életek bizonyosság legyen előttük Istenről.

Az elragadtatás napján, amikor Isten kiemeli az ő gyermekeit ebből a világból, rá fognak jönni, hogy mi valóban a helyes dolgot tettük azzal, hogy Istent követtük, Istent dicsértük, és Őt hirdettük.

Engedelmeskedjetez minden emberi rendnek az úrért akár a királynak, akár a legfőbb hatalomnak.

Péter tehát azt mondja, hogy engedelmeskedjünk, rendeljük magunkat alá ennek a rendnek, mert ez is része annak, hogy életünk bizonyosság legyen a világ előtt.

Bizony vannak olyan törvények és szabályok, amelyek megnehezítik az életet, de keresztényként mégis tartjuk be azokat.

Akár a helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsőülésére.

Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát.

Az a fajta hozzáállás tehát, amelyet például a Jehova tanúinak esetében látunk, hogy nem hajlandók tisztelegni a nemzeti lobogó előtt, nem igazán tekinthető egy biblikus hozzáállásnak. Hiszen engedelmeskednünk kell az emberi rendnek az Úrért, még akkor is, hogyha nehéz, mert Isten akarata az, hogy ezáltal elnémítsuk az értelmetlen emberek tudatlanságát.

Mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgálói.

És most a karácsonyhoz visszakanyarodva. Én teljesen szabad vagyok. Szabad vagyok arra, hogy megünnepeljem a karácsonyt, szabad vagyok arra, hogy ne ünnepeljem meg, szabad vagyok arra, hogy feldíszítsek karácsonyfát, szabad vagyok arra, hogy ezt ne tegyem. Ne akadjunk fenn ilyen dolgokon. Ne törvényeskedjünk, mert Isten nem ez alapján szeretne velünk egy kapcsolatot kialakítani. Ő egy szeretetteljes kapcsolatra vágyik velünk.

De vigyáznom kell arra, hogy ne éljek vissza a szabadságommal. Arra már nem vagyok szabad, hogy a testem kívánságai szerint éljek, arra azonban szabad vagyok,

hogy többé ne éljek a testem kívánságai szerint. És ez hatalmas dolog, mert a nem hívőknek nincs meg ez a fajta szabadságuk, ők ugyanis a saját testük rabszolgái.

Mi viszont szabadok vagyunk Krisztusban. De mire is? Arra, hogy többé nem kell a testünk szerint éljünk, Istennek hála.

Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.

Ti szolgák, pedig teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak, ne csak a jóknak és méltányosoknak, hanem a kíméletleneknek is.

Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeiket, amikor igazságtalanul szenved.

De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést?

Ha a szolga valamilyen hibát követett el, bizony gyakran megtörtént, hogy az ura jól megverette érte.

Péter itt azt kérdezi, hogy milyen dicsőség van abban, ha ezt kitartóan tűritek, hiszen ti hoztátok a saját fejetekre a bajt. Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót és tűritek a szenvedést, az kedves az Isten szemében.

Szenvedni valamiért úgy, hogy nem is mi vagyunk érte a hibásak? Hát, ezt nem szoktuk szeretni. Bizony mennyire tudunk sírni olyankor, amikor olyanért büntetnek meg bennünket, amit nem is követtünk el.

Erről bizony az édesapám jut eszembe, aki nagyon hirtelenharagú, nagyon impulzív ember volt, ösztönösen azonnal reagált és csak később gondolkodott. A kisöcsém, aki nálam hét évvel fiatalabb volt, ezt nagyon jól tudta és gyakran ki is használta ezt. Azért hozzá kell tennem, hogy nagyon szerettük őt, hisz ő volt a család kedvence.

Az édesapám azt mondta édesanyámnak, hogy veszek neked egy Cadillac-et, hogyha egy vörös hajú, szeplős kisfiúval ajándékozol meg. És pontosan ez történt, az öcsém valóban egy vörös hajú, szeplős fiúcska volt.

Hadd tegyem hozzá, hogy az édesanyám nem kapott Cadillac-et, csak parfümöt az édesapámtól, de azért ez is valami.

Szóval emlékszem, hogy a kisöcsém gyakran azt csinálta, hogy elkezdett torkaszakadtából ordítani, és akkor beviharzott az édesapánk és a nadrágszíjával jól elfenekelt engem és a másik testvéremet. Majd miután ezt megtette, megkérdezte tőlünk, hogy mi történt? Az öcsém tehát tudta, hogy az édesapánk először elfenekel bennünket, és csak utána kérdezi meg, hogy mi történt, úgyhogy sokszor ezzel próbált zsarolni bennünket.

Ha olyanra készültünk, ami neki nem tetszett, akkor nagy csibészül azzal fenyegetőzött, hogy mindjárt elkezdi ordítani és akkor tudtuk, hogy mi következik. A végén persze mindig kiderült, hogy sokszor nem érdemeltük meg az elfenekelést, és akkor az édesapánk bocsánatot kért tőlünk, de mi mindig nagyon sérelmeztük azt,

amit tett, és szörnyen bántunk vele emiatt: felhúztuk az orrunkat és sértetten jártunk fel, s alá.

Valójában azonban én úgy gondoltam, hogy amúgy is nagyon sok turpisságot követtem el, ami miatt egy jó elfenekelést érdemeltem volna, de nem kaptam meg, mert soha nem jutott az édesapám fülébe, úgyhogy ha jól megnézem, még mindig kevesebb verést kaptam, mint amennyit valójában érdemeltem volna, még akkor is, ha öcsém miatt sokszor igazságtalanul fenekeltek el.

Péter tehát azt mondja, hogy ha a te saját hibádból szenvedsz, akkor ne csodálkozz, mert tudnod kellett volna, hogy ez vár rád. De ha igazságtalanul szenvedsz, ha kitartóan cselekszed a jót és tűröd érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Ha tehát megvernek, vagy ártatlanul és igazságtalanul üldöznek bennünket, ahelyett, hogy dühbe gurulnánk és elkezdenénk fenyegetőzni, viseljük azt el, türelmesen.

Hiszen erre hivattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek.

Nekünk tehát ebben is Jézus példáját kell követnünk.

*Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját.
Mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást. Amikor szenvedett, nem fenyegetőzött.*

Ézsaiás 53

Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán túri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.

Mikor gyalázták nem viszonzta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítélt.

És nekünk is ezt kéne tennünk, Jézus példáját követve amikor olyan dolgok történnek velünk, amelyeket esetleg nem érdemlünk meg. Adjuk át azokat Istennek, bízzuk rá ezeket a dolgokat ahelyett, hogy fenyegetőznénk, és megpróbálnánk bosszút állni.

Jézus a Lukács 6.32-től a következőket mondja.

Ha azokat szeretitek, aki szeret titeket, mi a jutalmatok, hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

... Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, legyetek irgalmasak, ahogyan atyátok is irgalmas.

Vagyis Jézus azt mondja, hogy ebből látszik majd meg az, hogy Isten szeretete bennetek lakozik. Tehát nagyon fontos lenne az, hogy mindent át tudjunk adni Istennek. Ha üldöznek, ha igazságtalanul vádolnak, adjuk azt át Istennek, bízzuk azt őrá, és ha ezt megtesszük, Isten lesz az, aki eljár majd az ügyünkben. Ha azonban te mégis csak tíz körömmel ragaszkodsz ahhoz, hogy te véd meg önmagad, akkor Isten megengedi ezt neked. De ha az Úr kezébe helyezzük le az egészet és hagyjuk, hogy Ő legyen az, aki helyreállítja a dolgokat, akkor ezt Ő meg is teszi.

Tanuljunk meg valóban mindent átadni Istennek, és mindent rá bízni.

Péter is erre buzdít bennünket ebben a levélben, és a 4. fejezet 19. versében ezt írja: *Akik tehát az Isten akaratában szenvednek, azok is jócselekedetekre ajánlják lelküket a hű teremtőnek.*

Kövessük tehát Jézus példáját, akit szintén igazságtalanul ítélték el, de ő mégsem gyalázta azokat, akik kínozták őt. Sőt mi több, ahogyan keresztre szögezték Őt, mit is imádkozott? Azt, hogy „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit tesznek.”

A Máté 5.47-ben Jézus a következőket mondja. *Szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket. Amikor szenvedett nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél.*

És mi volt Jézus utolsó kiáltása a kereszten: *Atyám a te kezébe teszem le az én lelkemet.*

Bűneinket maga vitte fel testében a fára.

Jézust igazságtalanul ítélték el. Jézus büntelen volt, neki nem volt miért szenvednie. A mi bűneinkért szenvedett, mert elhordozta a mi bűneinket és a mi bűneinkért halt meg.

Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk, a bűnöknek, az igazságnak éljünk, az ő sebei által gyógyultatok meg.

Egyesek ez alatt a gyógyulás alatt csupán egy lelki értelemben vett gyógyulást értenek, szerintem azonban nem csak erről van szó.

Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Itt Péter szabadon idéz az Ézsaiás 53-ból.

Mindnyájan tévelyegtünk mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűnéért...

Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze, ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen a ő sebei árán gyógyultunk meg.

Mivel azonban Jézus magára vette bűneinket, dicsőséges üdvösségünk, élő reménységünk és egy soha el nem múló szeplőtelen, romolhatatlan örökségünk lehet. Ebben örvendezhetünk, mert most már miénk az örök élet Jézus Krisztus által, és mi is örökösei vagyunk az Ő örökkévaló országának és vele élünk és uralkodunk majd örökkön örökké.

Micsoda reménysége van Isten gyermekeinek, micsoda dicsőséges jövő vár rájuk!

PÉTER ELSŐ LEVELE

3-5. Fejezet

Péter első levelének 3. fejezetében a házastársakhoz szól, és az itt leírtak közvetlenül kapcsolódnak ahhoz, amit a 2. fejezet közepén találunk:

Engedelmeskedjete minden emberi rendnek az úrért, akár a királynak a legfőbb hatalomnak, akár a helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsérésére.

Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát.

Péter ebben az igerészben arról ír, hogy szeretetben rendeljük alá magunkat egymásnak. A 18-as versben először a szolgálkhoz szól és azt mondja nekik, hogy engedelmeskedjenek uraiknak és arra bátorítja őket, hogy Krisztus példáját kövessék, majd a 3. fejezetben az asszonyokhoz szól.

Ugyanígy ti asszonyok, engedelmeskedjete férjeteeknek, hogyha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerte meg őket.

Pál a 2Korintus 3-ban a következőket írja.

Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat, vagy szükségünk van-e mint némelyeknek hozzátok szóló, vagy töletek kapott ajánlólevelekre. A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.

Azt látjuk tehát, hogy a mi magaviseletünk vagy életstílusunk arról tanúskodik, amit hiszünk. Bizony több ember tér meg azáltal, hogy látja a keresztények életét, magaviseletét, mint azáltal, hogy valaki felsorolja nekik a négy szellemi törvényt.

Emlékszem, egyszer egy olyan misszionárussal beszélgettünk, aki a Fülöp-szigeteken szolgált főleg muzulmánok felé, és ő mesélt nekünk szolgálatának nehézségeiről, arról, hogy milyen nehéz egy muzulmánt elvezetni a megtérésre, mert az iszlám vallásúak számára halállal büntetendő az, ha valaki kereszténnyé válik, sőt mi több, arra is halál vár, aki egy muzulmánt elvezet a megtérésre. Ez a misszionárius azt is elmondta nekem, hogy az iszlám vallásúakat valóban csak a cselekedeteinkkel tudjuk elvezetni Krisztushoz. A szavak nem elegendőek, mert csak úgy jutnak el a megtérésre, hogy látják az evangéliumot konkrétan a gyakorlatban megvalósulni az ember életében.

Van még egy fontos tényező, amely egy muzulmánt meggyőz a kereszténység igazságáról, ez pedig az, amikor imádkozunk, és Isten megválaszolja az imánkat és csodát tesz.

Péter itt rámutat arra, hogy mennyire fontos az, hogy hogyan élünk és hogy hogyan viselkedünk. Az asszonyokat is ezért buzdítja arra, hogy figyeljenek oda magaviseletükre, mert sokkal valószínűbb, hogy ezzel meg tudják nyerni férjüket, sokkal valószínűbb, hogy ezáltal vezetik el férjüket Krisztushoz, mintsem azáltal, hogy keresztény szórólapokat rejtenek el férjük kabátzsebében, amelyek arról szólnak, hogy Isten szereti őket.

A mi életformánk, a mi magatartásunk mindennél hangosabban tanúskodik arról amit hiszünk, amit hirdetünk. Az egyház egyik gyengéje azonban éppen az, hogy sok hívő nem azt éli meg, amit hirdet. Ezt hívjuk képmutatásnak és sajnos az egyházon belül is találkozunk ezzel.

Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy mi hogyan élünk, mert viselkedésünk legalább olyan nagy jelentőséggel bír, mint szavaink.

Felfigyelve Istenfélő és tiszta életetekre.

Ne a külső dísz legyen a ti ékességeitek, ne a hajfonogatás, arany ékszerek felrakása, vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múló díszével, ez értékes az Isten előtt.

Az igazi szépség belülről fakad. Van egy régi svéd mondás, amely így hangzik: „A szép külső elmúlik, de a jó szakácsnő megmarad.” Ez a mondás is arra bátorítja a fiatalembereket, hogy ne egy széparcú lányt keressenek elsősorban, hanem olyan valakit, aki jól tud főzni. Az igazi szépség tehát olyan, amely nem halványul el az évek során, hanem inkább egyre csak növekszik, mert az ilyen szépség belülről fakad.

Sok ember van a világban, akiből ez a belső szépség fakad és az ember szeret velük lenni, mert csodálatos szépség árad ki az életükből. Péter is elismeri, hogy valóban, ez az igazi szépség, ami belülről fakad és beragyogja az egész embert, nem pedig az, ami a külső megjelenésben nyilvánul meg.

Szerintem ebben az ígérésben nem arról van szó, hogy Péter meg akarja tiltani a hölgyeknek azt, hogy adjanak magukra. Léteznek erre az ígérésre vonatkozóan ilyen elképzelések is, amelyek szerint itt Péter konkrétan megtiltja például az arany ékszerek viselését, én azonban úgy érzem, hogy itt nem erről van szó. Péter mindössze fel akarja hívni a figyelmünket arra, hogy az igazi szépség belülről fakad, nem pedig abból, ahogyan öltözködünk, ahogyan a hajunkat viseljük, vagy amilyen ékszerekkel rendelkezünk. És Péter hozzáteszi, hogy a szelíd és csendes lélek, ez értékes az Isten előtt.

Egykor a szent asszonyok is, akik az Istenben reménykedtek, így diszítették magukat, engedelmeskedtek férjüknek:

ahogyan Sára engedelmeskedett Ábrahámnak és urának nevezte őt.

Azért érdekesnek tartom, hogy Sárának is volt egy másik oldala, és megtörtént az is, hogy nagyon határozottan megvalósította akaratát, amikor ráparancsolt Ábrahámról,

hogy küldje el Hágárt és Izmaelt. Ábrahám megtette amit Sára tőle kért bár ez nagyon bántotta őt.

Ti férfiek, tehát ne használjátok ezt az ígét arra, hogy jól fejbe vágjátok vele a feleségeket, és ezzel arra kényszerítsétek őket, hogy engedelmeskedjenek nektek.

Nagyon érdekes, hogy Péter itt sokkal hosszabban szól az asszonyokhoz, mint a férfiekhez, Pál esetében azonban nagyjából egyenlő az eloszlás, amikor a házastársakhoz intézi szavait, és a házasságról ír.

Az ő leányai lesztek, ha jót tesztek, és ha nem féltetek semmiféle fenyegetéstől.

Bevallom, nem igazán értem, hogy Péter itt mire utal.

Most pedig, miután Péter hat igeversen át a feleségekhez szól, a 7. igeversben a férfiakhoz, a férfiekhez is szól.

És ugyanígy ti férfiak is megértően éljeteztek együtt feleségetekkel mint a gyengébb féllel, adjátok meg nekik a tiszteletet mint örökös társaitoknak is, az élet kegyelmében, hogy a ti imádkozásotok ne ütközzék akadályba.

Bizony a házasságon belüli feszültségek, súrlódások az életünkre is negatív hatást gyakorolhatnak. Ezért is fontos az, hogy béke uralkodjon az otthonokban. Fontos, hogy a férj tisztában legyen felesége gyengeségeivel, és hogy megértően éljen együtt feleségével, mint a gyengébb féllel, és törődjön a feleséggel, gondoskodjon róla, óvja és védelmezze őt.

A házasságra nézve tulajdonképpen két alapszabályt kaptunk Istentől. Az egyik szabály a feleségnek szól, a másik a férjnek. Mivel tehát csak egy-egy arany szabályt kaptunk, nem mentegetőzhetünk azzal, hogy elfelejtettük, hiszen csak egyetlen egy szabályról van szó.

Nagyon érdekes látni azt, hogy Isten a férjnek és a feleségnek is egy olyan alapszabályt adott, amely a házastárs szükségletét helyezi előtérbe. A férjektől azt kéri Isten, hogy úgy szeressék feleségüket, ahogy Krisztus szereti az ő egyházát. Isten ugyanis jól tudja, hogy a nők számára a legfontosabb annak a tudata, hogy férjük minden embernél jobban szereti őket.

És a nők valóban mindig az effajta megerősítésre vágnak. Ezért kérdezik a férjüktől folyamatosan, hogy drágám, szeretsz engem, drágám szép vagyok, jól nézek ki, teszik a ruhám? A nők tehát vágnak arra, hogy a férjüktől azt hallják, „igen szeretlek drágám, gyönyörű vagy, te vagy a mindenem.” A nők tehát állandóan egy ilyen megerősítésre vágnak, mert ilyenkor biztonságban érzik magukat és szükségük van arra, hogy biztonságban érezhessék magukat.

Péter tehát arra buzdítja a férfiakat, hogy ismerjék fel, hogy ők az erősebbek, és adják meg ezt a biztonságérzetet a feleségüknek, a gyengébb félnek, mert a nőknek szükségük van erre. Számukra fontos az, hogy biztonságban érezzék magukat.

A nők is kaptak Istentől egy arany szabályt. Isten arra hívja el őket, hogy engedelmeskedjenek a férjüknek, mert Isten tudja, hogy a férfiak nagyon keményeknek akarnak látszani, érezni akarják magukról azt, hogy ők erősek és hatalmasak, és hogy kezükben van az irányítás. Ha valaki tekintélyüket megkérdőjelezi, akkor ezt úgy élik meg, hogy veszélybe került a férfiasságuk, és úgy érzik, hogy be kell bizonyítsák, hogy ők irányítanak.

Ezért úgy hangsúlyozzák ki a férfiasságukat, hogy még erősebbnek próbálnak mutatkozni és közben nagyon ridegek és tartózkodók lesznek, elfordulnak a feleségüktől, és makacsul hirdetik, hogy nekik senkire és semmire nincsen szükségük, de ezzel csak azt érik el, hogy méginkább felerősítik feleségükben a bizonytalanság érzését. Pedig a feleség korábban éppen emiatt kérdőjelezte meg a férj tekintélyét.

Ezzel azonban egy olyan ördögi kör veszi kezdetét, amely szépen lassan tönkreteszi a házasságot. Hiszen minél tartózkodóbban viselkedik a férj, minél ridegebb a feleségével, a feleség bizonytalanságérzése annál inkább növekszik. Ez pedig azt eredményezi, hogy a feleség méginkább megkérdőjelezi majd férje döntését, ennek eredményeként pedig a férj egyre tartózkodóbbá, egyre ridegebbé válik, a házasság pedig tönkremegy.

Ez a két szabály tehát alapvető fontosságú, és elengedhetetlen egy jó házassághoz. Minél inkább alárendeli magát a feleség a férjének, minél inkább engedelmeskedik neki, a férj számára annál könnyebbé válik kimutatni szeretetét a feleség iránt. És minél inkább kimutatja a férj a feleség iránti szeretetét, a feleség annál könnyebben és szívesebben engedelmeskedik majd a férjnek. Ilyenkor mondhatja a feleség, hogy lehet, hogy ez most ostoba döntés volt, és lehet, hogy mindent elveszítünk, de ő szeret engem, együtt vagyunk, és együtt túléljük majd ezt is.

De ha a férj rideg és tartózkodó, a feleség megijed, hogy esetleg elveszítenek mindent és majd a férje is elhagyja őt és ott áll majd minden nélkül. Többé nem érzi magát biztonságban, nem bízik a férjében és ezért kérdőjelezi meg minden döntését, minden szavát, minden cselekedetét.

Két alapvető fontosságú szabályról van tehát szó. Isten arra hívja el a feleségeket, hogy engedelmeskedjenek a férjüknek, a férjeket pedig arra, hogy szeressék a feleségüket, hogy becsüljék meg őt. Amikor egy házasság ezen alapszabályok szerint működik, egy nagyszerű dolog kerekedik ki belőle, amely mindkét felet gazdagítja, az imaéletét pedig gyümölcsözővé teszi.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Krisztusban mindannyian egyek vagyunk: a férfiak nem feljebbvalók a nőknél, a nők sem előrealóbbak a férfiaknál, örökös társak vagyunk az élet kegyelmében, egyek vagyunk Krisztusban.

Ha tehát valaki a kereszténységben egy feljebbvaló nemet keres, nem fogja ezt megtalálni. A kereszténység ugyanis pontosan az emberek és a nemek közötti falak ledöntéséről szól, mert mindannyian egyforma módon járulhatunk Isten elé, ugyanahhoz az úrhoz megyünk, és mindannyian ugyanazt a kegyelmet kapjuk. Krisztusban tehát egyek vagyunk, Isten előtt egyenlők és örökös társak.

A Galata 3.28-ban ezt olvashatjuk.

Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

Ezután Péter mind a férfiakhoz, mind a nőkhöz szól és ezt írja.

Végül legyetek mindnyájan egyetértők, egyetérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak.

Mennyire fontos, hogy ilyenek legyünk, hiszen Jézus is ilyen volt. Hányszor látjuk azt az evangéliumokban, hogy Jézus megszánta az embereket, hogy könyörületes, hogy együttérző volt, megindult az emberek szükségleteit látva. Bárcsak a mi szívünk is ilyen lenne, lágy és érzékeny a körülöttünk lévő szükségletekre, nem pedig kemény és közömbös. És mennyire fontos, hogy alázatosak legyünk.

Ne fizessetek a gonoszért, gonosszal, vagy egy gyalázkodásért, gyalázkodással.

Pedig az ember első reakciója bizony pontosan ez, hogy jól visszafizet mindent annak a másíknak kamatostul.

A példabeszédek 15.1-ben ezt olvashatjuk. *A higgadt válasz elhárítja az indulatot.*

Néhány évvel ezelőtt egy érdekes élményben volt részem. A hippimozgalom fénykorában történt mindez, amikor sok hippie meglehetősen rozzant autókkal közlekedett. Emlékszem, hogy egyszer amikor a kocsimmal mentem az úton, egy hippie a rozzant autójával hirtelen bevágott elé, de abban a pillanatban, hogy bevágott elé, bedöglött a kocsija.

Mivel körülöttem nagyon nagy volt a forgalom, nem tudtam őt kikerülni, úgyhogy csak rákönyököltem a dudára, és akkor ez a hippie srác kipattant az autójából és nagyon lazán a béke jelét mutatta felém. Én meg hirtelen nagyon elszégyeltem magam, hogy annyit dudáltam rá, hiszen itt van ez a srác, be van löve, és csak ő mondja nekem, hogy békesség testvér, én meg ott ülök a kocsiban és elvileg ugye lelkipásztor vagyok, aki elmondja az embereknek, hogyan lehet békességük. Bennem viszont forr a düh, mert bevágott elé és utána lerobbant előttem.

Ebből az esetből megtanultam, hogy az, amit a példabeszédekben olvashatunk, valóban működik, hogy a higgadt válasz elhárítja az indulatot. Hogyha ez a srác kiugrott volna az autójából és elkezdett volna szitkozódni, biztosan és is kiugrottam volna, felháborodottan odarohantam hozzá, és jól a szemébe mondtam volna, hogy micsoda ostoba húzás volt ez az ő részéről.

Így azonban valahogy elszállt a haragom és azt gondoltam, hogy jó, hát elvileg miért ne lehetne köztünk béke.

Szóval ne fizessetek gyalázkodásért gyalázkodással, már csak azért sem, mert az ember annyi örültséggel találkozik kint az utakon, és sajnos Amerikában már ott tartunk, hogy esetleg lepuffantanak, ha a hangodat felemeled.

Tehát ne fizessetek a gonoszért gonosszal, gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg, mondjatok áldást, hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek. Arra kéne törekednünk, hogy áldások legyünk az emberek életében.

Jézus is azt mondja a Lukács 6.28-ban, *áldjátok azokat akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket.* Erre hívott el bennünket Isten.

Mert aki szeretne örülni az életnek és jó napokat látni,...

Itt Péter a zsoltárok könyvéből idéz.

Ez számomra azért is érdekes, mert láthatjuk, hogy Péter jól ismerte az írásokat. Így hát levelében idéz néhány igeverset a 34. zsoltárból.

Mert aki szeretne örülni az életnek és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot, forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót, keresse és kövesse a békességet.

Mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonosz cselekvőkre fordul.

Péter tehát azt mondja, hogyha szeretnél örülni az életnek és jó napokat látni, akkor itt van néhány betartandó alapelv.

De ki az, aki bántalmaz titeket, ha buzgón igyekeztek a jóra?

De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok. A fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete meg.

És ettől kezdve Péter a szenvedés kérdéséről kezd írni, mégpedig javarészt arról a fajta szenvedésről, amelyet az igazságért kell kiállni az embereknek.

Biztosan emlékeztek arra, amikor az Apostolok cselekedeteiben Pétert elfogták, mert az evangéliumot hirdette, majd megverték, és megparancsolták neki, hogy többet ne tanítson Jézus Krisztus nevében. Miután pedig elengedték őket, Péterék nagy örömmel a szívükben tértek haza, és örültek, mert méltónak találtattak arra, hogy Jézus Krisztusért így módon szenvedjenek.

Péter itt most, pontosan erről beszél, így hát semmi olyat nem hirdet, amelyet ő a gyakorlatban már ne tapasztalt volna, mert Péter is boldog volt, amikor Jézus Krisztusért szenvedett, és itt arra buzdít bennünket is, hogy még ha az igazságért kell is szenvednünk, legyünk boldogok.

Jézus is azt mondja a Máté 5.11-ben.

Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.

Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben.

Vagyis Jézus arra buzdítja tanítványait, hogy ilyen helyzetben a jövőt lássák, és arra gondoljanak, ami rájuk vár a mennyben.

De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok, a fenyegetésüktől pedig ne ijedjetek meg, se meg ne rettenjetek.

Ellenben az urát, a Krisztust, tartsátok szentnek szívetekben.

Vagyis Istennek a szívetekben egy egészen különleges helyet biztosítsatok.

És legyetek készek mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.

Ezt pedig szelíden és tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy amivel rágalmaznak titeket, abban megszégyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó magatartásotokat.

Vagyis éljetek olyan életet, hogy az emberekben felébredjen a kíváncsiság, és megkérdezzék tőled, hogy te mitől vagy más?

Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata.

Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért.

Itt Krisztus kereszthaláláról van szó, amikor az igaz szenvedett a nem igazakért. Isten tehát azt tette bűnné, aki nem ismert bűnt. Az igaz halt meg a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket. Krisztus kereszthalálának a célja tehát az volt, hogy megszabadítson bennünket a mi bűneinktől, hiszen a bűneink elválasztottak bennünket Istentől.

A bűn mindig elválaszt bennünket Istentől, pedig eredetileg Isten azért teremtett bennünket, hogy vele egyek lehessünk, hogy bensőséges kapcsolatunk lehessen vele.

Egy szent, tiszta és igaz Isten nem fér össze a bűnnel. Az ember tehát bűnbe esett és a bűn eredményeképp megszakadt ez az édes közösség Isten és ember között. Ahhoz tehát, hogy az ember és Isten kapcsolata ismét helyreállhasson, Jézusnak szenvednie kellett. És ő szenvedett is, hogy megtisztíthasson bennünket bűneinktől és hogy mi újra közösségben lehessünk Istennel és az ő útján járassunk.

Miután halálra adatott test szerint, de megelevenített lélek szerint.

Így ment el a börtönbe levő lelkekhez is, és prédikált azoknak, akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várakozott a Noé napjaiban a bárka készítésekor. Ebben kevés, számszerint nyolc lélek menekült meg a vizen át.

Péter tehát azt mondja, így ment el a börtönbe lévő lelkekhez is, s prédikált azoknak. Az Ézsaiás 61-ben egy próféciát találunk Jézusról, amely a következőképpen hangzik. *Uramnak az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsájtást a megkötözötteknek.*

Vajon miről van itt szó? A börtön nem volt más, mint a halál, amely megkötözte, börtönben tartotta az embereket. Jézus azonban eljött, hogy kinyissa a börtön, azaz a Hádész ajtaját, és kiszabadítsa azokat, akik ott meg voltak kötözve, akik azelőtt haltak meg, hogy Jézus Krisztus eljött volna e földre és meghalt volna a bűneinkért. Tehát amikor Jézus meghalt leereszkedett a pokolba, és prédikált a bebörtönzött lelkeknek, majd amikor elhagyta a poklot, magával vitte azokat, akik ott raboskodtak.

Az Efezus 4-ben Pál elmondja nekünk, hogy ugyanaz, aki felemelkedett a magasságokba, előbb leereszkedett a föld mélyébe, és kiszabadította a foglyokat börtönükből.

A Lukács 16-ban Jézus elmondja, hogy az ő halála előtt hogyan nézett ki a pokol. Ennek két része volt, amelyek között nem volt átjárás. Az egyik a szenvedés helye, a másik a vigasztalás helye volt. Akik hívőként haltak meg, a vigasztalás helyére kerültek, és Ábrahám vigasztalta őket. Nekik prédikált Jézus, amikor leereszkedett a pokolba.

Az Apostolok cselekedetei 2.27-ben a következőket mondja Péter, Dávid zsoltárából idézve: *Nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy szented elmúlást lásson. Majd hozzáteszi, ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.*

A Máté 27.52-től ezt olvashatjuk.

Jézus halála után a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Jézus tehát kiszabadította a foglyokat börtönükből.

Noé napjaiban, a bárka készítésekor szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át. Most pedig titeket is megment, ennek képmása a keresztség.

Tehát ahogy Noét és családját megmentette a bárka az özönvíz idején, azt mondja itt Péter, hogy most benneteket ennek a képmása, a keresztség ment meg. De aztán Péter mindenfajta félreértést elkerülendő hozzáteszi azt is, hogy

ez nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez, jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által.

Aki miután felment a mennybe, az Isten jobbán van és alávetettek nekik angyalok, hatalmasságok és erők.

Vagyis a keresztségnél az a fontos, hogy mi van a szívünkben. Én hiszem, hogy mindenkinek aki hisz Jézus Krisztusban, be kéne merítkeznie, és én személy szerint a teljes bemeítést támogatom.

Emellett azonban hiszem azt, hogy a bemeítkezés egy szimbólum csupán, és azt a munkát jelképezi, amelyet a Szentlélek elvégzett az én szívemben. A bemeítkezés egy gyönyörű képe annak, hogy a óemberem már halott, ezt jelképezi az, amikor lenyomnak engem a víz alá, amikor pedig feljövök a víz alól, mindez arra az új életre emlékeztet engem, amely most már az enyém Jézus Krisztus által.

Ha azonban mindez a folyamat előbb nem történt meg a szívemben, akkor ez a bemeítkezés rituáléján keresztül sem történik majd meg.

Nem ez üdvözít engem, ezért teljesen mindegy, hogy kit hogyan keresztelnek meg. Mindegy, hogy egy kicsit meghintik őt vízzel, vagy teljesen alámerítik őt, ha ő a szívében nem fogadta be Jézust, ha mindez a változás korábban a szívébe nem állt be, akkor önmagában a megkeresztelkedés még senkit nem fog üdvözíteni.

A bemeítkezés csupán egy külső megnyilvánulása annak, ami a szívemben már megtörtént. De ha ez a változás még nem történt meg a szívemben, akkor a bemeítkezés értelmetlenné válik, és ami még ennél is rosszabb, ilyenkor az ember ítéletet hoz saját fejére, hasonlóan ahhoz, mint amikor valaki hitetlenként vesz úrvacsorát.

Pál erről azt írja az 1Korintus 11.29-ben, *mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az úrnak testét, ítéletet eszik és iszik magának.*

Fontos tehát látnunk, hogy önmagában a keresztség ceremóniája senkit sem üdvözít. Nekünk hit által van üdvösségünk, a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ezért nem fogadom el azt az elképzelést mely szerint, ha valaki még nem merítkezett be, nincs üdvössége.

Jézus persze arra bátorít bennünket, hogy ha hiszünk őbenne, akkor merítkezzünk be. Tehát ha én hiszek Jézusban, akkor engedelmeskedem neki, és megteszem ezt. Ilyenkor a bemeítkezés valóban egy külső jele lesz annak, ami már a szívemben megtörtént. De ha valamilyen oknál fogva soha nem adódik lehetőségem arra, hogy bemeítkezzem, attól még üdvözülök, - ebben egészen biztos vagyok.

Mert a keresztség nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez a jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által.

Aki miután felment a mennybe, az Isten jobbán van és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok, és erők.

Jézus mennybemenetele előtt a következőket mondta a tanítványainak a Máté 28.18-ban: *Nekem adatott minden hatalom, mennyen és földön.*

Képzeljük csak el, hogy mekkora hatalmat jelenthet ez. Gondoljunk csak a világegyetemre: micsoda hatalom kellett ahhoz, hogy ez létrejöhessen. Jézus azt mondja, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ő tehát felment a

mennybe, az Isten jobbán van, és alávettettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.

Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, - vagyis meghalt a kereszten, - vétezzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől.

Pál ugyanezt mondja a Róma 6-ban, hogy a mi óemberünk a Krisztussal együtt meghalt ott a kereszten, és ahogy Krisztus feltámadt, úgy mi is lényegében feltámadtunk, egy új életet kaptunk, és most már a lélek szerint élhetünk, és azok akik valóban ezt az új életet élik a lélek szerint, megszabadultak a bűntől. Pál azt írja a Róma 6.2-ben, hogy *akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne.*

Az 1. János 3.9-ben ezt olvashatjuk.

Aki az Istentől született az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne és nem vétkezhet, mert az Istentől született.

Ha azonban te folyamatosan bűnben élsz, jó lenne, ha tüzetesen megvizsgálnád az életed.

Az 1Korintus 10.12-ben ezt olvashatjuk. *Aki tehát azt gondolja, hogy áll vigyázzon, hogy el ne essék.*

A Példabeszédek 16.25-ben pedig: *Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet.* Aki Istentől született, nem gyakorolja a bűnt.

Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vétezzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved az elszakad a bűntől, Hogy többé nem emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek, éljétek le testi életemek hátralevő idejét.

Bizony elég volt abból, hogy a múltban a pogányok szokása szerint kicsapongásokban, kívánságokban, részegeskedésekben, dorbézolásokban, tivornyázásokban és szentségtelen bálványimádásokban éltetek.

Azért haragudnak rátok, sőt káromolják Istent, mert nem rohantok velük együtt, a kicsapongásnak ugyanabba a posványába.

Azt mondja tehát Péter, hogy régebben ti is a test szerint éltetek. Kicsapongásokban, kívánságokban, részegeskedésekben, tivornyázásokban, szentségtelen bálványimádásokban. Ez bizony egy nagyszerű leírása annak, amit a világban ma is találunk.

Sokan furcsán néznek ránk, és nem értik, hogy számunkra mi jelenti a szórakozást. Feltették már nektek ezt a kérdést, hogy te mit csinálsz, ha egy kis szórakozásra vágysz? Nem iszod le magad a sárga földig, de hát akkor számodra mi jelenti a szórakozást? És esetleg a fejedhez vágják, hogy unalmas vagy, és veled már nem is lehet jókat szórakozni.

De nekik is számot kell adniuk Isten előtt a cselekedeteikről. Minden embernek meg kell majd jelenni Isten előtt és számot adni az életéről.

De számot fog adni annak aki készül ítélni élőket és holtakat.

És bizony elég félelmetes belegondolni abba, hogy egy napon mindenkinek meg kell majd állnia Isten előtt: azoknak is, akiknek az élete a kicsapongásokról, a kívánságokról, a részegeskedésről, a bálványimádásról szólt, és számot kell adniuk arról az életről, amelyet teljesen elfecséreltek.

Választ kell majd adjanak arra a kérdésre, hogy mit kezdtek az ő életükkel. És akkor kiderül, hogy Isten értékes ajándékát, az életet elfecsérelték, elpocsékolták saját magukra, saját vágyaikra és kívánságaikra.

Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy testben emberi mértékek szerint ítéltesse meg, de éljenek Isten szerint lélekben.

Mindennek a vége pedig már közel van, legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok.

Az egyház mindig is tudatában volt annak, hogy az utolsó időkben él. Valahogy minden generáció így érzett és ez bizonyos értelemben mindig igaz, hiszen számomra ezek az utolsó idők. Ha az Úr nem tér még vissza halálom előtt, akkor is az utolsó időket élem, hiszen egy napon majd én is meghalok. Mindannyiunk napjai meg vannak számlálva, az életünk véges.

Emlékszem fiatal koromban még úgy éreztem, hogy soha nem halok meg. De mostanra már tudatában vagyok annak, hogy az én életem is véges és nem is baj, hogy ennek tudatában vagyok, mert szeretnék minden napot kihasználni és odafigyelni arra, hogy minden napomat Isten királyságának előremozdítására használjam.

Péter is már idősebb amikor ezt a levelet írja, Ő is másképp látja már az életet, és Ő is ezt írja, hogy már közel van a vég. Ez valóban így is volt, mert nem sokkal később Néró császár kivégeztette.

Legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok.

Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek.

Fontos lenne tehát, hogy egy egymás iránti kitartó szeretet jellemezze a gyülekezet tagjait, mert a szeretet sok bűnt elfedez.

És mennyire igaz ez! Milyen sok dolgot elnézhetünk a másoknak, hogyha eléggé szeretjük őt. És milyen sok negatív dolgot nem is veszünk észre a másokban, mert annyira szeretjük őt. De milyen sok dolgot veszünk észre akkor, ha valakit ki nem állhatunk, amikor árgus szemekkel figyeljük őt és minden apróságra ugunk.

Legyetek egymással vendégszeretők, zúgolódás nélkül.

Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.

Isten mindenkinek adott ajándékokat, és ezek között említhetjük a vendégszeretet ajándékát is. Akik ezt az ajándékot kapták egészen bámulatos házigazdák: bárki jön is hozzájuk, sok-sok szeretettel fogadják, és valahogy olyan légkört teremtenek, hogy az ember nagyon jól érzi magát náluk. Nem idegeskednek azon, hogy mivel vendégeljék meg a látogatókat, nem baj, ha nem tökéletes minden, kirakják az asztalra amijük van, és ők is jól érzik magukat, csakúgy mint vendégeik. De nem mindenkinek van meg ez az ajándéka.

Mindannyiunknak tehát különböző ajándékok adtak, de a lényeg az, hogy éljünk ezekkel az ajándékokkal, használjuk azokat Krisztus testének a javára, mások javára. Legyünk jó sáfárai annak, amit Isten nekünk adott, akár egy adott tehetségről, akár egy bizonyos ajándékról, akár egy bizonyos adottságról van szó. Ami engem illet, én jó sáfára szeretnék lenni annak amit Istentől kaptam, hiszen ő rám bízta ezt.

Ha valaki prédikál úgy mondja szavait, mint Isten igéjét, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi.

Ez nagyon fontos, hiszen nem tudok több lenni annál, akivé Isten tett. Az én feladatom az, hogy megtegyem a tőlem telhetőt, a többit pedig bízom Istenre. Nagyon fontos, hogy ezt megtanuljuk. Ez azonban különösen nehéz azok számára, akik mindig a tökéletességre törekednek, mert ők is megteszik a tőlük telhetőt, a dolog fennmaradó részével kapcsolatban pedig idegeskednek. Azon emésztik magukat, hogy most jó dolgot mondtak-e, hogy most mit miért tettek, hogy helyesen cselekedtek-e. Állandóan ezzel vannak elfoglalva és ezen idegeskednek, pedig Isten mindössze annyit kér tőlünk, hogy tegyük meg azt, ami tőlünk telik, a többit pedig bízunk rá.

Pál ezt írja a Kolossé 3.17-ben.

Amit pedig szóltok vagy cselekedtek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek.

Tehát

ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Istent dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön, örökké ámen.

Ez az egész tehát egyáltalán nem rólunk szól, hanem arról, hogy Isten dicsőüljön meg mindenben, amit teszünk.

Szeretteim. A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Egyáltalán nem meglepő tehát az, hogy Isten megpróbálja a hitünket.

Sőt, amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.

Jézus újra visszatér az ő dicsőségében, és akkor majd vele együtt térnek vissza azok is, akik már az övéi. Micsoda örömteli nap is lesz az, amikor visszatérünk Jézus Krisztussal, hogy megalapítsuk az Ő királyságát! Nagy ujjongás lesz majd azon a napon, mert örvendezni fogunk, hogy részesülhettünk az ő szenvedéseiből, azért hogy most vele együtt uralkodhassunk az ő országában.

Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség lelke, az Isten lelke megnyugszik rajtatok.

Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó.

Vannak bizonyos dolgok, amelyekért dicsőség szenvedni, más dolgokért azonban semmiképpen sem. Például, ha tolvaj vagy, elkapnak és bebörtönöznek, ebben semmi dicsőséges nincsen.

Ha valaki azonban mint keresztény szenved, - vagyis ha valakit az igazságért üldöznek, ahogy ezt Jézus mondja, a Máté 5.10-ben, - ne szégyenkeztek, hanem dicsőítsé Istent, ezzel a névvel.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy azokban az időkben bizony sok hívőt valóban börtönbe zártak, pusztán azért, mert keresztények voltak. Péter itt azt mondja, hogy ha ezért börtönöznek be, akkor örvendj, és ne szégyenkezz, hanem dicsőítsd Istent. Persze itt feltenném azt a kérdést is, hogy ha valakit keresztényként bebörtönöznek, vajon találnának-e ellene elég bizonyítékot? Vajon találnának-e elítélendőt az életében? Ezen bizony érdemes elgondolkoznunk.

Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén, ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában.

És ha az igaz is alig menekül meg, akkor hova lesz az Istentelen, és a bűnös.

Akik tehát az Isten akaratában szenvednek, azok is, jót cselekedve ajánlják lelküket a hű teremtetőnek.

Ne feledjük, hogy Péter levele abban az időszakban íródott, amikor üldözték a keresztényeket, és bebörtönözték őket pusztán azért, mert keresztények voltak, és itt Péter azokhoz szól tehát, akik azért szenvednek, mert Isten gyermekei. Azt mondja Péter, hogy egyszerűen csak ajánljátok lelketeket a hű teremtetőnek, bízzátok rá magatokat teljesen. Ő hűséges, ezt egyszerűen meg kell tanulnunk.

A közöttetek levő presbitereket, tehát kérem én a presbiter társ és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese.

Péter tehát azt mondja magáról, hogy ő Krisztus szenvedésének a tanúja. Ő tanúja volt Krisztus halálának, de tanúja volt Krisztus dicsőségének is, amikor Krisztus megdicsőült előttük a hegyen, beszélgetett Illéssel és Mózással, és Pétert mindez annyira magával ragadta, hogy azt kérte Jézustól hadd maradjon ott a hegyen,

mert neki nem akaródzott visszatérni a világba. Szeretett volna ott maradni a királyságban, ennek a dicsőségnek a közelében.

Legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját.

Amikor Jézus kérdéseket intéz Péterhez, majd pedig egy megbízatást ad neki, a János 21-ben, gondoljuk csak végig, hogy mi előzte meg ezt az eseményt.

Jézus a feltámadását követően azt mondta a tanítványainak, menjenek Galileába és ő is odamegy majd, és ott találkoznak. Amikor a tanítványok odaértek a Tibériás tengerhez, és Jézus nem jött, akkor Péter azt mondta, elmegyek halászni. Erre a többiek is azt mondták, hogy mi is elmegyünk veled.

Beszálltak a hajóba és elindultak, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. Amikor már reggel lett megjelent a parton Jézus, de ők nem ismerték fel, hogy Ő az. Jézus megkérdezte tőlük, hogy fogtak-e valamit, és ők azt válaszolták, hogy nem. Erre Jézus azt ajánlotta nekik, hogy vessék ki a hálójukat, a hajó jobb oldalán. A tanítványok ezt meg is tették, de kivonni már nem tudták a hálót a rengetek hal miatt. Amikor János látta, hogy mi történik, odaszólt Péterhez és azt mondta. „Az Úr az”. Erre Simon Péter magára vette felső ruháját mert mezítelen volt és belevetette magát a tengerbe.

A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire és kivonták a hálót a halakkal. Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott rajta: halat és kenyeret. Jézus így szólt hozzájuk. Hozzatok a most fogott halakból.

Valamivel később pedig Jézus odafordult Simon Péterhez és így szólt. *Simon Jóna fia, jobban szeretsz-e engem mint ezek?* Az „ezek” kifejezés azonban problémás: Vajon Jézus ezzel a halakra utalt, vagy a tanítványokra?

Ha emlékszünk, a Máté 26.30-ban az utolsó vacsora után Jézus a tanítványokkal együtt kiment az Olajfák hegyére, és így szólt hozzájuk. *Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva, megverem a pásztort, elszélednek a nyáj juhai. De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába. Ekkor Péter így szólt hozzá. Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom. Jézus pedig ezt mondta neki. Bizony mondom néked, hogy még ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. Péter így válaszolt. Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.*

Péter tehát tulajdonképpen azt mondja itt, hogy én mindenkinél jobban szeretlek téged Uram. Lehet, hogy ők megbotránkoznak, de én soha meg nem botránkozom benned. Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.

Visszatérve a János 21-hez, elképzelhető, hogy amikor Jézus azt kérdezi Pétertől, hogy jobban szeretsz-e engem mint ezek, akkor a többi tanítványra utal. De az is

elképzelhető, hogy nem a tanítványokra, hanem az ott heverő halakra utalt ezzel Jézus, hiszen ezek a halak jelképezték Péter régi életét. Azt az életét, amelyből kihívta őt Jézus. És ha belegondolunk abba, hogy egyszer vetették ki a hálójukat, és azonnal 153 halat fogtak, akkor ez a mennyiség Péter karrierjének a csúcsát jelentette.

Tehát Jézus kérdezte azt is Pétertől, hogy Péter, jobban szeretsz-e engem mint azt a sikert, amelyet elértél a szakterületeden?

Igazából mindegy, hogy itt Jézus a tanítványokra vagy a halakra utal-e, mind a két kérdés nagyon komoly.

Péter így felelt. *Igen Uram, tudod, hogy szeretlek téged.*

Jézus erre ezt mondta neki: *Legeltesd az én bárányaimat.*

Érdekes, hogy Jézus háromszor teszi fel ezt a kérdést Péternek és Péter háromszor válaszolja azt Jézusnak, hogy szeretlek téged. Lehet, hogy azért kérdezi ezt Pétertől Jézus háromszor, mert Péter korábban háromszor tagadta őt meg és most lehetőséget ad Péternek, hogy háromszor kifejezze Jézus iránt való szeretetét. Mit mond tehát Jézus itt Péternek a János 21-ben? Legeltesd az én juhaimat.

A Lukács 22.31-ben korábban Jézus a következőket mondja Péternek.

Simon, Simon, íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. De én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited, azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyád fiait, legeltesd a bárányaimat.

Ezt az elhívást kapja tehát Péter Istentől. És most az 1Péter 5.2-ben ezt az elhívást adja tovább a véneknek.

Hiszem, hogy ez az egyik legfontosabb elhívás minden lelkipásztor számára, hogy legeltessek Isten nyáját, és hogy táplálják azt. Kiemelkedő fontosságú elhívás ez és egy hatalmas tragédia napjainkban, hogy mégis olyan kevés pásztor van, akik valóban Isten igéjével táplálják Isten nyáját.

Sajnos sok helyen, Isten igéje helyett mással táplálják az embereket. Az ember elmegy a gyülekezetbe, és az igehirdetés inkább hasonlít egy pszichológia órára, vagy egy filozófia előadásra, mint bármi másra. Sajnos nagyon ritka dolog az, hogy Isten igéjével táplálják Isten nyáját.

Legeltessetek az Isten közöttetek levő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen.

Ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint aki példaképei a nyájnak.

Péter tehát arra figyelmeztet bennünket, hogy ne nyereszkedésből szolgáljunk, ne azért használjuk azokat a lelki ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk, hogy mi azokból meggazdagodjunk, és ne uralkodjunk a ránk bízottakon, hanem legyünk példaképei a nyájnak.

Az 1. Timóteus 4.12-ben Pál ugyanerre buzdítja Timóteust:

Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek, beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.

És bizony nagyon fontos az, hogy a lelkipásztor példát mutasson a hívőknek, hogy maga is aszerint éljen, amit hirdet az embereknek.

És amikor megjelenik a főpásztor, vagyis Jézus Krisztus, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.

Az ige megígéri, hogy az élet koronáját kapjuk majd, azok pedig, akik Krisztus testét szolgálják, a dicsőség hervadhatatlan koszorúját kapják majd.

Ugyanúgy, ti ifjabbak, engedelmeskedjétek az idősebbeknek, egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Isten a gőgösöknek ellenáll. Érdekes, hogy ezt nemcsak itt látjuk Péter levelében, hanem az egész igében láthatjuk, hogy Isten megveti a büszkeséget. Mégis, milyen sok embert jellemez a büszkeség.

A Példabeszédek 6.16-ban ezt olvashatjuk.

Hat dolgot gyűlöl az úr, sőt hét dolog utálatos előtte, s az első, amelyet itt említ ez ige, az a nagyravágyás.

A Példabeszédek 16:18-ban pedig ezt olvashatjuk. *Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság.*

Péter arra buzdít bennünket, hogy legyünk alázatosak, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Alázzátok tehát meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.

Jézus is ezt mondja a Máté 23.12-ben.

Mert aki felmagasztalja magát, az megaláztatik, és aki megalázza magát, az felmagasztaltatik.

Ne feledjük tehát, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy mi önmagunkhoz hogyan viszonyulunk, mert ez megmutatkozik majd abban is, ahogy másokhoz viszonyulunk.

Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.

A Jób könyvének 1. fejezetében a 6. verstől a következőket olvashatjuk.

Történt egy napon, hogy Isten fiak megjelentek és megálltak az úr előtt, velük együtt megjelent a sátán is.

Az Úr megkérdezte a sátánt. Honnan jössz? A sátán ezt felelte az Úrnak. A földön barangoltam, ott jártam-keltem. ..

Péter levelében ugyanezt találjuk, hogy az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el. Péter ezért arra buzdít bennünket, hogy legyünk józanok, legyünk résen és vigyázzunk.

Álljatok ellene a hitben, szilárdan.

Jakab ugyanerre bátorít bennünket a Jakab 4.7-ben.

Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek.

Bizony egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan állunk hozzá bizonyos dolgokhoz, mert gyakran saját hozzáállásunk miatt már akkor elvesztettük a csatát, amikor a csata még el sem kezdődött. Arra gondolunk, hogy a Sátán milyen ravasz és milyen hatalmas, és még mielőtt harcba szállnánk, szinte nevének említésére szétfolyunk teljesen és megadjuk magunkat ahelyett, hogy ellenállnánk.

Emlékszem, középiskolás koromban költöztünk ide, erre a területre a családommal, és a középiskolában megismerkedtem egy Bildafi nevű sráccal, aki nagyon jó fej volt, kiváló amerikai focijátékos. Én is amerikai fociztam, és egyik alkalommal azzal a csapattal játszottunk, amelynek tagja volt Bildafi, a rettegett Bildafi, akitől mindenki félt, mert mindenki tudta, hogy milyen nagyszerű játékos.

Egyik alkalommal hozzám került a labda, és rohantam is, hogy pontot szerezzek a csapatnak, és ekkor hirtelen ott termett Bildafi, és nekem ugrott, próbált megállítani, én pedig szinte azonnal összezsuklottam. Meg sem próbáltam neki ellenállni, mert valahogy bennem volt az, hogy itt jön Bildafi, aki a legkiválóbb játékos és nem is védekeztem. A meccs után az edzőm ezt bizony felrótta nekem.

Aztán, ahogy teltek, múltak a hetek, rádöbbsentem arra, hogy ez a srác is csak ember, úgyhogy már nem nyugözött le annyira, már nem félttem tőle annyira, és attól kezdve már nem adtam meg magam olyan könnyen neki.

Gyakran így vagyunk a Sátánnal is: megijedünk tőle és feladjuk a harcot, még mielőtt az igazán elkezdődött volna. Már csak az említésére is szétesünk, ahelyett, hogy ellenállnánk hitben. Pedig a Sátánnak esélye sincs, ha velünk van Isten.

Az 1János 4.4-ben is ezt olvashatjuk. *Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.* A Sátán labdába sem rúghat, hiszen velünk van Isten, és Istentől mi hatalmat kaptunk felette is. Ezért tehát, álljatok ellen.

Álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban.

A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott bennetek Krisztusban, az ő örök dicsőségére.

Pál az Efezus 2.7-ben a következőket mondja.

Vele együtt feltámasztott, és a mennyiek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusba.

Isten tehát az ő örök dicsőségére hívott el bennünket.

Pál ebben a levelében, az 1.18-ban imádkozik az efezusiakért, és azt kéri, hogy hadd lássák meg az efezusiak, milyen reménységre hívta el őket Isten. Isten tehát egy örök dicsőségre hív el bennünket: arra, hogy ott éljünk vele, az ő dicsőséges országában; az igazság, a szeretet, a békesség, az áldás, az öröm örökké való országában.

A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.

A szenvedés tehát, éretté tesz bennünket.

Övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké ámen.

Péter tulajdonképpen ezzel fejezi be levelét, az elkövetkező néhány igevers, csupán a befejező üdvözléseket és az áldást tartalmazza, vagyis néhány személyes megjegyzést.

Szilvánus által, aki mint gondolom, hűséges testvéretek, röviden írtam bátorítva titeket és bizonyosságot téve arról, hogy az az Isten igazi kegyelme, amelyben álltok.

Szilvánusról annyit kell tudnunk, hogy ő az a Szilász, aki Pált számos missziós újtára elkísérte. Úgy tűnik, hogy Szilvánusz, vagyis Szilász most éppen Péter utitársa. Elképzelhető, hogy ekkor Pál börtönben volt.

Szilászt tehát Péter mellett találjuk, és tulajdonképpen Szilász az, aki papírra veti ezt a levelet úgy, hogy Péter diktál. Szilászt sokan ismerték, mert Pállal nagyon sok helyen megfordult.

Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk az én fiam.

Itt valószínűleg János Márkról van szó, aki korábban Pállal és Barnabással szolgált, és most ő is Péter szolgatársa az Úrban. Elképzelhető, hogy Péter Babilonból írja ezt a levelet.

Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával, - és a görög eredetiben itt a szeretet helyén az agapé szó áll.

Békesség mindnyájatoknak, akik a Krisztusban vagytok.

Ez tehát Péter első levele.

A következő alkalommal Péter második levelét nézzük meg, amelyet kb. 6 évvel később írt.